ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., a soudců JUDr. Michala Mazance a JUDr. Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **M. K.**, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem Pivovarské náměstí 1245/2, Hradec Králové, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 10. 2015, čj. 26452-2/DS/2015/Er, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 28. 4. 2017, čj. 31 A 16/2015-31,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.

III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím Magistrátu města Hradec Králové (dále jen „správní orgán“) ze dne 16. 7. 2015, čj. MMHK/138487/2015, byl žalobce (dále „stěžovatel“) uznán vinným ze spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“). Měl se jej dopustit tím, že jako provozovatel vozidla nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Blíže nezjištěný řidič zastavil a stál na zpoplatněném parkovacím místě, aniž by uhradil parkovací poplatek nebo byl držitelem platné parkovací karty. Za správní delikt mu byla uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost uhradit

náklady řízení. Proti rozhodnutí podal odvolání, o kterém žalovaný rozhodl tak, že odvolání zamítl a potvrdil rozhodnutí správního orgánu.

[2] Následně podal stěžovatel u Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“) žalobu proti rozhodnutí žalovaného. Krajský soud rozsudkem uvedeným v záhlaví žalobu jako nedůvodnou zamítl. Uvedl, že k chybnému označení data (14. 1. 2014 namísto 14. 1. 2015) došlo v důsledku písařské chyby, což je zřejmé z chronologické posloupnosti odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Data v něm uvedená spolu navzájem souvisí a tvoří na sebe navazující chronologický děj. Dále uvedl, že podmínky pro zahájení řízení byly splněny. Správní orgán zaslal stěžovateli výzvu k úhradě určené částky a poučil jej o možnosti sdělit totožnost řidiče vozidla. Stěžovatel na výzvu nijak nereagoval, částku nezaplatil a údaje o totožnosti řidiče vozidla nesdělil. Stěžovatel až v průběhu řízení označil za přestupce Jiřího Fajta, nicméně správnímu orgánu se mu nedařilo doručovat. Podmínka učinění nezbytných kroků ke zjištění skutečného pachatele přestupku ve smyslu zákona o silničním provozu však byla naplněna. Postup správního orgánu proto soud shledal zákonným. K námitce neprovedení ústního jednání ve správním řízení soud uvedl, že ústní jednání musí správní orgán nařídit v případě, kdy je to nezbytné k uplatnění práv účastníků a ke splnění účelu řízení. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu dovodil, že neplyne povinnost nařídit ústní jednání vždy a dospěl k závěru, že v tomto případě nebyly naplněny předpoklady pro povinné ústní jednání. K poslední námitce stěžovatele, o nedostatečně vymezeném místě spáchání správního deliktu, se soud vyjádřil tak, že označení místa spáchání správního deliktu považuje s ohledem na judikaturu Nejvyššího správního soudu za dostačující. Stěžovatel tvrdil, že některá místa v popsaném prostoru jsou určena „Modré pyramidě“. Krajský soud dospěl k závěru, že pokud se na popsaném prostoru nachází i místa s vyhrazeným parkováním, na povinnosti zaplatit parkovací poplatek to nic nemění. Značka IP 12 – vyhrazené parkoviště toliko označuje místo, kde je dovoleno zastavení a stání pouze některých vozidel. Stěžovatel také nikdy netvrdil, že řidič vozidla byl osobou oprávněnou parkovat na takovém místě. Navíc když se stěžovatel dostavil 14. 1. 2015 v 11:19 hodin na místo v souvislosti s odstraněním technického prostředku k zabránění odjezdu vozidla, nijak nezpochybňoval, že vozidlo stálo na zpoplatněném úseku.

II. Obsah kasační stížnosti, vyjádření žalovaného

[3] Stěžovatel napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[4] Stěžovatel spatřoval v rozsudku krajského soudu nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a nepřezkoumatelnost. V prvé řadě není zřejmé, kdy mělo k protiprávnímu jednání dojít. O písařskou chybu jít nemohlo, neboť identický datum se opakoval vícekrát. Má tedy za to, že se o chybu nejedná a k protiprávnímu jednání došlo již v roce 2014. Dále namítal, že pokud by k protiprávnímu jednání došlo v roce 2015, bylo rozhodnutí správního orgánu vydáno protiprávně, neboť mu nepředcházela řádná výzva k úhradě určené částky podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu. Krajský soud k této námitce nezaujal žádné stanovisko, proto v jeho rozhodnutí spatřuje nepřezkoumatelnost. Neexistence řádné výzvy k zaplacení určené částky, respektive nesprávně uvedené datum protiprávního jednání uvedené ve výzvě, bylo podstatnou vadou řízení, na základě které měl krajský soud

zrušit rozhodnutí správního orgánu. Dále namítal, že byl nedostatečně zjišťován skutečný pachatel přestupku. Správní orgán měl pokračovat v šetření přestupku, měl provozovateli vozidla uložit povinnost sdělit údaje o totožnosti údajného přestupce a měl se jeho zjištěním intenzivněji zabývat, např. včetně jeho předvedení nebo jiného pořádkového opatření. Správní orgán mohl učinit více pro to, aby přítomnost údajného přestupce v řízení zajistil. Dále namítal, že správní orgán ve výroku rozhodnutí dostatečně přesně nepopsal místo protiprávního jednání. Na popsané ulici je úprava parkování rozdílná a stěžovatel tak mohl parkovat na nezpoplatněném stání. Tvrzení „na parkovišti s parkovacím automatem“ není popisem místa, nýbrž tvrzením o porušení právních předpisů. V této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2015, čj. 2 As 111/2015-42. Závěrem navrhl rozsudek krajského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

[5] Žalovaný se k podané kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[6] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s., přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[7] Soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností, kterou stěžovatel spatřoval v tom, že řízení o správním deliktu provozovatele vozidla nepředcházela výzva k úhradě určené částky. Řízení tak bylo zahájeno v rozporu s právními předpisy a krajský soud se k této námitce v jeho rozhodnutí nijak nevyjádřil.

[8] Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je vadou, ke které jsou správní soudy povinny přihlížet i bez námitky, tedy z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Vlastní přezkum rozhodnutí soudu je možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Tedy, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí.

[9] Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je dána především tehdy pokud soud zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, čj. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS). K námitce stěžovatele, že správní orgán zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla nezákonně, se krajský soud ve svém rozhodnutí vyjádřil mimo jiné takto: „*Ze správního spisu je zřejmé, že správní orgán jednal v souladu s ustanovením § 125h zákona o silničním provozu. Žalobce nereagoval na řádně doručenou výzvu ze dne 27. 1. 2015, kdy ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení výzvy jednak neuhradil určenou částku 300 Kč, ale ani písemně nesdělil údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Žalobce nečinil žádné kroky, které by napomohly ke zjištění řidiče vozidla a až do 9. 3. 2015, kdy podal blanketní odpor proti příkazu správního orgánu prvního stupně, zůstal nečinným.*“ [výzva ze

dne 27. 1. 2015, doručena dne 28. 1. 2015, pozn. zdejšího soudu]. Není tedy pravdou, že by krajský soud nezaujal žádné stanovisko k námitce stěžovatele ohledně nesplnění podmínek pro zahájení řízení o správním deliktu.

[10] Stěžovatel v kasační stížnosti rozvíjí v pěti bodech jednu větu, kterou uvedl v bodě 7 žaloby, a která zněla: „Zároveň, byl-li správní delikt spáchán 14. 1. 2015, pak nebyl žalobce vyzván k úhradě určené částky dle § 125h odst. 1 silničního zákona, a řízení tak bylo zahájeno v rozporu s § 125f odst. 4 silničního zákona.“ Před touto větou i po ní polemizoval žalobce s neurčitostí data, respektive s tím, že se 14. 1. 2014 správního deliktu dopustit nemohl, neboť v té době provozovatelem vozidla nebyl. Krajskému soudu pak vytýká, že tuto větu nevypořádal z toho úhlu pohledu, který nicméně v podrobnostech rozvádí až v kasační stížnosti. Pro řízení o přezkoumání správního rozhodnutí soudem platí dispoziční zásada [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. a § 75 odst. 2 věta prvá s. ř. s.], a proto obsah a kvalita žaloby v zásadě předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Míra obecnosti či konkrétnosti žalobní námitky předurčují míru obecnosti či konkrétnosti, se kterou je krajský, resp. městský soud povinen tuto námitku vypořádat (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2008, čj. 8 Afs 22/2008-71). V kasační stížnosti námitku ohledně data ve výzvě dále rozvedl, ale v žalobě tomu tak nebylo. Soud za stěžovatele nemůže domýšlet další argumenty či rozvádět obecné námitky, které žalobu podporují. Krajský soud proto neměl povinnost tuto námitku s ohledem na její naprostou strohost a spojení s údajnou nejasností data spáchání správního deliktu vypořádávat způsobem, který uvádí stěžovatel, ale postačí, pokud ji vypořádal tak, jak je uvedeno v bodě [9] tohoto rozsudku.

[11] Pokud jde o věcné posouzení této námitky, stejně tak jako dalších námitek souvisejících se záměnou data, Nejvyšší správní soud k tomu uvádí následující. Samotnou výzvu k zaplacení určené částky si stěžovatel osobně převzal přesně dva týdny po tom, co byl stěžovatel na místě přítomen odstraňování technického prostředku zabraňujícím odjezdu vozidla a bylo mu sděleno podezření ze spáchání přestupku. Již na základě tohoto muselo být stěžovateli zřejmé, že uvedený rok 2014 v odůvodnění výzvy je písařskou chybou. V odůvodnění výzvy správní orgán uvedl, že protiprávní jednání bylo zjištěno na základě oznámení Městské policie Hradec Králové ze dne 21. 1. 2015, tj. jeden týden po tom, co byl přítomen výše uvedené události. Také na základě této informace mu muselo být zřejmé, že rok 2014 je zde uveden chybně, neboť městská policie oznamuje zjištěné přestupky bezprostředně po jejich zjištění a nikoli s odstupem jednoho roku. Je zjevné, že i stěžovateli muselo být již u výzvy zcela zřejmé, že uvedení roku 2014 bylo pouze písařskou chybou a popsaný skutek se stal v roce 2015. Rozhodně nelze věřit tomu, že by si mohl oprávněně myslet, že se výzva vztahuje k jinému jednání, k němuž by došlo přesně na den o rok dříve na témže místě, kde s ním bylo dva týdny před obdržením výzvy řešeno totožné přestupkové jednání. Jelikož je zřejmé, že skutek se stal 14. 1. 2015, datum ve výroku rozhodnutí správního orgánu bylo uvedeno správně a samotný výrok je v pořádku. Stejně tak byla stěžovateli před zahájením řízení řádně doručena výzva k úhradě určené částky dle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu, neboť mu muselo být zřejmé, že rok 2014 je pouhou písařskou chybou.

[12] Podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu *„[n]euhradí-li provozovatel vozidla určenou částku, může obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností, který jej vyzval k uhrazení určené částky, písemně sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku ve lhůtě*

podle odstavce 3. Toto sdělení se považuje za podání vysvětlení. O tomto postupu poučí obecní úřad obce s rozšířenou působností provozovatele vozidla ve výzvě podle odstavce 1.“ Stěžovatel na výzvu správního orgánu nesdělil údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku, proto správní orgán zahájil řízení s provozovatelem vozidla. Ten až v průběhu řízení dne 30. 4. 2015 sdělil, že vozidlo měl v uvažované době zapůjčené Jiří Fajt. K tomu Nejvyšší správní soud odkazuje na svůj rozsudek ze dne 14. 2. 2018, čj. 1 As 18/2017-43, podle kterého zůstane-li provozovatel vozidla nečinný a správní orgán řízení o správním deliktu zahájí, nelze tuto pasivitu již napravit a vrátit se zpět k přestupkovému řízení na základě později provozovatelem poskytnutých či jinak zjištěných informací o totožnosti řidiče (§ 125g odst. 1 zákona o silničním provozu), ledaže provozovatel úspěšně prokáže naplnění liberačních důvodů stanovených v § 125f odst. 5 téhož zákona. Správní orgán, i když k tomu tedy nebyl povinen, se přesto pokusil Jiřího Fajta předvolat, avšak předvolání se mu bezúspěšně vrátilo. Správní orgán neměl povinnost provádět jiná rozsáhlá pátrání nebo činit další kroky k nalezení přestupce (např. stěžovatelem uváděné předvedení či výslech svědka), zvláště za situace, kdy na něj již povinnost zjišťování skutečného přestupce vůbec nedopadala. Správní orgán pokračoval v řízení s provozovatelem vozidla, protože provozovatel nesdělil správnímu orgánu ve stanovené lhůtě údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018, čj. 6 As 322/2017-29).

[13] Poslední námitka stěžovatele směřovala k nedostatečně stanovenému místu protiprávního jednání. Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, čj. 2 As 34/2006-73, č. 1546/2008 Sb. je nutné, aby skutek, který obviněnému dáván za vinu, byl popsán již ve výroku rozhodnutí dostatečně určitě a konkrétně. „*Výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným.*“ V tomto smyslu slouží výrok rozhodnutí ústavní hodnotě právní jistoty. Je tak klíčovou normativní částí rozhodnutí, na kterou musí být kladeny vysoké formální požadavky.

[14] Stěžovatel odkazoval na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 As 111/2015, kde soud posuzoval situaci, kdy správní orgán popsal místo spáchání správního deliktu pouze uvedením ulice bez bližšího upřesnění. V nyní projednávané věci však bylo místo spáchání správního deliktu popsáno mnohem konkrétněji: „*v Hradci Králové, na Tylově nábřeží, u Pedagogické fakulty Univerzity Hradec Králové, na parkovišti s parkovacím automatem*“. Slova „*na parkovišti s parkovacím automatem*“ nelze považovat pouze za právní kvalifikaci, jak se snaží tvrdit stěžovatel. Výrok rozhodnutí tím vyjadřuje i místo protiprávního jednání, tedy že se jednalo o takové parkoviště, na kterém byl umístěn parkovací automat. Parkovací automat pak v této souvislosti zjevně znamená jak konkrétní zařízení, vymezující dané místo, tak i odkaz na dopravní značku IP 13c (Parkoviště s parkovacím automatem). Nedávalo by smysl opakovat tu samou informaci v tomto případě dvakrát. Rozhodnutí sp. zn. 2 As 111/2015 proto není na nyní posuzovanou věc přiléhavé. V nyní projednávané věci má Nejvyšší správní soud za to, že správní delikt stěžovatele byl ve výroku popsán dostatečně konkrétně a nesouhlasí se stěžovatelem, že výrok rozhodnutí nebyl dostatečný.

[15] Ohledně vyhrazených parkovacích míst dospěl krajský soud k závěru: „*Pokud se však v dané části Tylova nábřeží nachází i místa s vyhrazeným parkováním, jak na to žalobce*

poukazuje v žalobě, na věci to nic nemění, neboť značka IP 12 – vyhrazené parkoviště toliko označuje místo, kde je dovoleno zastavení a stání pouze některých vozidel.“ Nejvyšší správní soud k tomu dodává, že tento závěr krajského soudu stěžovatel nijak nezpochybnil a jeho správnost tedy nepřísluší Nejvyššímu správnímu soudu přezkoumávat (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Bez dalšího proto musí vycházet ze závěru, že i kdyby stěžovatel byl osobou oprávněnou k parkování na vyhrazeném parkovacím místě a na tomto místě parkoval (což však v žalobě u krajského soudu netvrdil a ze správního spisu taková skutečnost nevyplývá), byla by i tak zachována jeho povinnost zaplatit parkovací poplatek. Za situace, kdy v celém popsaném prostoru platí jednotná povinnost zaplatit parkovací poplatek, je výrok rozhodnutí o správním deliktu v této konkrétní věci dostatečný a v souladu s výše zmíněnou judikaturou.

IV. Závěr a náklady řízení

[16] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty poslední s. ř. s. zamítl.

[17] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, nevznikly v řízení náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti. Z uvedených důvodů soud rozhodl, že žádnému z účastníků se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 21. srpna 2018

JUDr. Petr Mikeš, Ph.D.
předseda senátu